

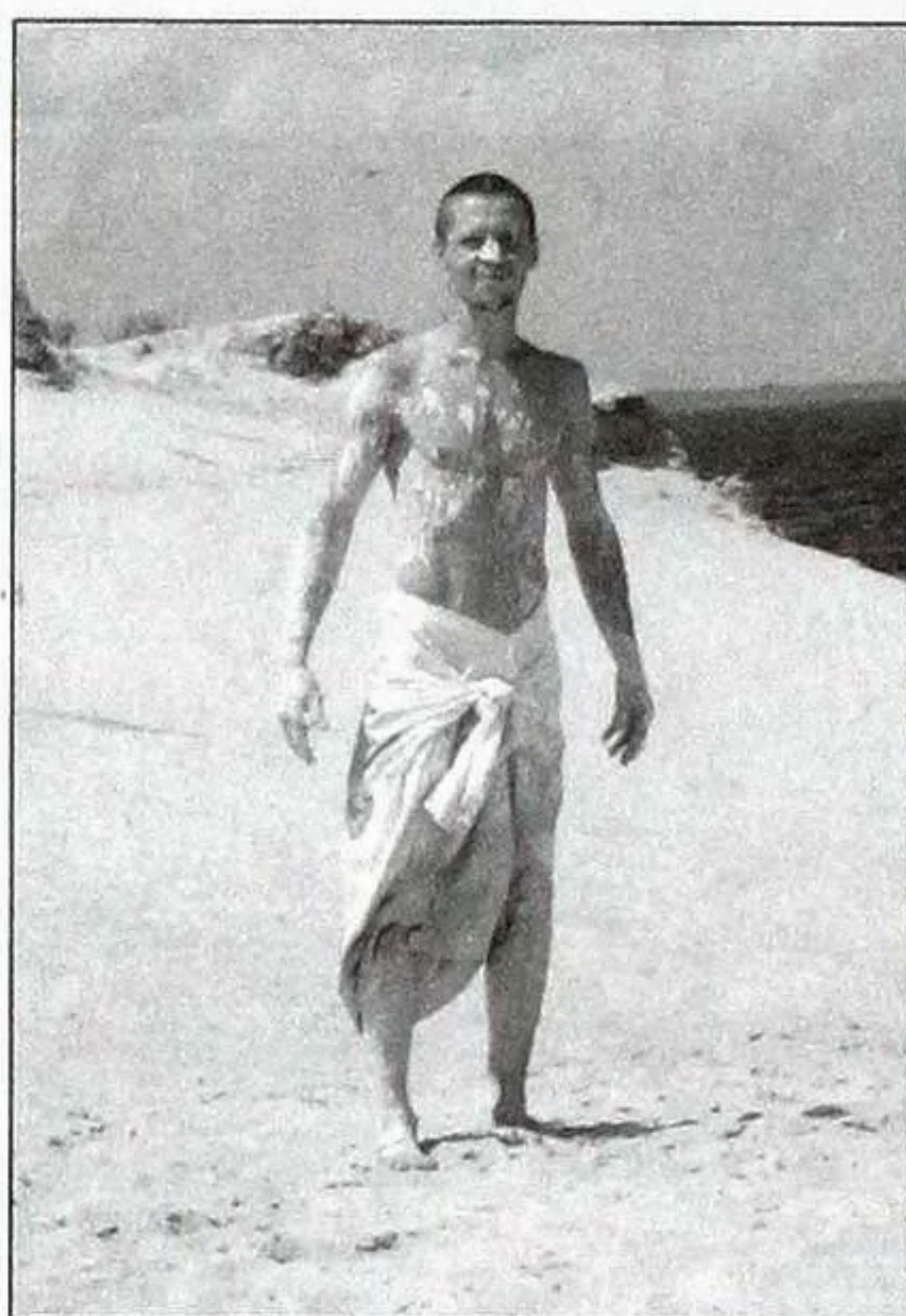
Валентин Васянович закінчив кінофакультет КДІТМ за фахами кінооператор (1990-1995, майстерня О.Прокopenка) та кінорежисер (1995-2000, майстерня О. Ковалю). Разом із братом Максимом Васяновичем поставив фільм «Старі люди», який отримав нагороду «За кращий дебют» на кінофестивалі «Золотий витязь» у Росії.

■ Валентин та Максим Васяновичі.

«Нашому кіно живих людей не вистачає...»

Інтерв'ю з Валентином Васяновичем

■ Кадр з фільму «Старі люди». Режисери Валентин та Максим Васяновичі. «Укркінохроніка». 2002.

■ Робочий момент фільму «Проти сонця». Режисери Валентин та Максим Васяновичі.

— Як ви вважаєте, чому саме ваш фільм було нагороджено на «Золотому витязі», фестивалі політично заангажованому?

— Певна річ, ми потрапили «в течію». Зараз рік офіційної українсько-російської дружби. Значить, треба нагородити українців. До того ж, «Золотий витязь» акцентує на християнських ідеалах. А в нас у фільмі — старі люди, всі вони релігійні. Фестиваль абсолютно кон'юнктурний. Мій брат і співавтор Максим Васянович розповідав, що рівень фільмів там низький. Але нагорода за кращий дебют, якій ми спочатку не надавали великого значення, дуже стала в пригоді тут, в Україні. Для наших посадовців головне — це відоме ім'я, широкий розголос, фестивална нагорода. Їхнє ставлення до нас із Максимом до і після «Золотого витязя» — це небо і земля. Одразу на «Укркінохроніці» запустилися з новим проектом.

— Ви — один із тих щасливців, кому після закінчення кінофакультету вдалося залишитися в кіно. Цьому треба завдячувати вашим діловим якостям чи підтримці ззовні?

— Вважаю, що мені просто пощастило. Зі студентських років мене підтримував теперішній директор «Укркінохроніки» Олександр Коваль. Без такої під-

тримки займатися кіно нереально — я став би одним із безлічі відлучених від своєї справи кінематографістів, яких щороку викидає у «відкритий космос» кінофакультет. Зняти дебютний фільм нам також допомогли щасливі обставини: було 70-річчя «Укркінохроніки» і Міністерство з цієї нагоди дало кошти. Треба було зняти дебют, і гроші дісталися мені з братом.

Ідея «Старих людей» виникла спонтанно, і протягом зйомки багато разів змінювалась. Мій брат Максим знайшов у поліському селі Меленях унікальну бабцю, яка розповідала легенди. Ми послушали п'ять її легенд і під них вигадали п'ять персонажів. Написали сценарій, все розрахували — треба було лише зняти. Приїхали в село — і побачили, що там все набагато цікавіше. Відмовились від нашого висмоктаного з пальця сценарію і почали знімати все, як воно справді є. Зрозуміли, що кіно робити треба синхронно. Наша бабця працює листоношею, і на цьому ми побудували фільм — їздить вона по селу, зустрічає людей, усе бачить, усе чує. Я взагалі за синхронне кіно. Воно заворує. Не люблю закадрових авторських текстів: «І ось такий-то поміркував і вирішив...» Під час синхронного персонаж оживає, у звичайнісінькій людині стільки неочікуваних нюансів відкривається!

Зараз маю мінімум п'ять ідей, які треба зафільмувати. Хочу знімати про своє покоління, про сьогоднішніх двадцятивосьми — тридцятирічних. Їхні проблеми мені зрозумілі, і на екрані мають з'явитися живі люди. Живих людей нашому кіно не вистачає...

— Є творчі плани поза документальним кіно?

— Я подав ігровий сценарій на конкурс фестивалю «Молодість» проти наркоманії. Обіцяють переможцеві знайти гроші на фільм. Хоча за тим самим сюжетом я спочатку збирався документальну стрічку зробити.

— Що ви знімаєте зараз?

— Фільм буде називатися «Проти сонця». Наш герой, Матвій Соуткін, — молодий гончар. Давні українці вважали, що кожен гончар є чарівником, бо він володіє магією, підкоряє стихії — землю, вогонь. А Матвій — шульга, і виходить так, що він обертає гончарне коло проти сонця. Себто є не дуже добрим чарівником. У фільмі будуть мотиви трипільської магії, народних міфів. Сподіваємось закінчити до Нового року.